zagen paars van opwinding; Mies boog zich over naar Willem van Kampen, tante Eulalia's stiefbroer, en fluisterde driftig: „Zoo'n ouwe valsche slang!"

Willem en zijn echtgenoote Greet haalden gezamenlijk de schouders op en verbeten een lach. Die tante! om dat van Miep en Dora zoo uit te bazuinen...

Intusschen had tante Eula- la thee gezet en schoof nu met oude-vrouwenpasjes naar de kast, waaruit een groote taart te voorschijn gehaald werd en even later nog een trommel zoute krakelingen. Een stemmig dienstmeisje bracht op een blaadje een karaf met wat glaasjes en een kistje sigaren; ze zette alles op de groote tafel temidden der ver- wonderde familiegezichten en ging toen tante Eulalia helpen met kopjes rondgeven. „Dit voor mevrouw met dien blauwen hoed — weinig melk en veel suiker" ('t kopje werd voor de verbaas- de Greet van Kampen neergezet) „dit voor juffrouw Dora, links van de kachel — geen suiker en geen melk..."

Arie keek naar de klok.

Zoo ging het den kring rond; tante bleek nog precies te weten hoe haar familie twaalf jaar geleden 't liefst thee dronk en Rika de Waard, die eigenlijk 't meest van allemaal geloofd had aan tante's geheugenafwezigheid, had van ontgoocheling en woede bijna geen oog voor de groote portie confituren-taart die 't meisje haar toedeelde. Bovendien ergerde haar die royale leef-wijze van tante. Ze hield blijkbaar twee meiden en dan had ze Clazien nog als werkster en met eten en drinken scheen ze niet zuinig om te springen! Tante had vroeger wel een aardigen duit, maar zoover zij wist, niet zóóveel dat er dit allemaal af kon. Ze teerde zeker haar kapitaal in, die ouwe schraapster!

„Riekje, eet jij niet?" vroeg tante plotseling, „zitten die sjaals je dwars, meid? Nou, ik schenk ze je, hoor! Goed?"

„Dank u wel, tante!" zei Riek, haast stikkend.

Gedurende enkele minuten at en dronk het gezelschap zwijgend; tante slurpte met behaaglijke geluidjes haar thee. Plotseling vroeg ze geïnteresseerd:

„Zeg Willem, wat is er toch van dat veeren bed van me geworden?"

„Welk veeren bed, tante?" deden Willem en Greet samen verbaasd.

„'t Mijne natuurlijk! Ik had immers mijn eigen bed toen ik bij jullie logeerde, maar ik kon 't naderhand niet meer uit jullie handen krijgen!"

„Nou, maar ik heet 't u liegen, hoor!" zei Willem nijdig. „wij hebben nooit een bed van u in huis gehad!"

Tante Eulalia lachte weer vriendelijk.

„Zou ik me zóó vergissen?"

Ze nam nu van den schoorsteenmantel een pakje vergeelde papieren, zocht er even tusschen, haalde tenslotte een rekening er uit.

Tante slurpte met behaaglijke geluidjes haar thee.

„Nee, zie je, ik dacht 't wel! Hier heb je de nota van den kruier:

14 November 1900, getransporteerd van Vischplein 12 naar Spijkerstraat 38 (daar woonden jullie toch?) twee handkoffers, twee matrassen, een veeren bed..."

Willem en Greet zaten geslagen, tante borg het stapeltje papier weer weg.

„Klopt het of niet?"

„We herinneren ons niets!" antwoordden de echtgenooten.

„Hoeft ook niet!" zei tante Eulalia, „maar *mijn* geheugen is nog puik, hoor!"

Nu kon Riek 't niet meer uithouden. Ze boog zich over de tafel heen, keek tante vriendelijk-zoet in 't gele gelaat.

„Maar Clazien zei toch dat u af en toe uw geheugen kwijt was?"

Tante Eulalia keek voor 't eerst dien middag verwonderd.

„Clazien? maar die werkt al in geen jaar meer bij me! Ze werd zoo oud, de ziel, en 't ging er een beetje bij haar dóórloopen! Ze babbelde den heelen dag de gekste dingen! Toen heb ik haar een jaargeld gegeven en een lief huisje voor haar gehuurd aan den Singel..."

De negen familieleden keken elkaar eens aan. Waar- dééd tante 't allemaal van?

Als hadde tante Eulalia de geheime gedachten geraden, ging ze voort: — „Bij die gelegenheid heb ik meteen orde op mijn geldzaken gesteld. Toen 't geld voor Clazien eraf was, heb ik van 't overblijvende kapitaal een lijfrente gekocht... Ik laat nu wel geen cent na, maar ik kan nu ook véél ruimer leven dan anders 't geval was geweest en bovendien: aan *wie* zou ik mijn geld moeten vermaken?"

Ze stond met waardigheid op, greep naar de karaf.

„Arie, jij een borreltje?"

„Welja, tante, laten wij 't maar afdrinken!" zei Arie gul.

De acht overige familieleden stonden op en gingen zonder veel plichtplegingen heen. In de gang moest Anton echter eerst een glas water voor Rika vragen: ze zag blauw

Binnen zorgde Arie dat tante Eulalia niet met de „oranje" zitten bleef.

Binnen zorgde Arie dat tante Eulalia niet met de „oranje" zitten bleef.

NICOLAS LANCRET - DE DANSERES.